

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 251/2017-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. apríla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ľubomírom Kaščákom, advokátska kancelária, Horná 35, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžo 236/2015 z 19. októbra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. februára 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžo 236/2015 z 19. októbra 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 262/2013 domáhal preskúmania rozhodnutia, ktorým bol prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka z dôvodu závažného porušenia zákona pre vykonávanie štátnej služby pod vplyvom alkoholu. Krajský súd v označenom konaní rozhodol rozsudkom z 29. mája 2015 tak, že žalobu zamietol. Sťažovateľ proti označenému rozsudku krajského súdu podal odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom. Sťažovateľ v sťažnosti zopakoval svoju argumentáciu použitú pred všeobecnými súdmi a tvrdí, že napadnutým rozsudkom boli porušené jeho označené práva.

Sťažovateľ v sťažnosti atakuje právne závery, na ktorých stojí rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, a tvrdí, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu porušuje jeho označené práva. Argumentuje tým, že nebol dostatočne zistený skutkový stav, ďalej spochybňuje výsledok merania prístrojom Alkotest 7410, ktorým po asi 20 minútach bola nameraná totožná hodnota alkoholu v krvi, a tvrdí, že nameraný alkohol v krvi nebol v dôsledku požitia alkoholu, ale liekov a potravín, ktoré bezprostredne pred meraním požil.

Na základe uvedeného navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, označený rozsudok zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd) je rozhodnúť o prijatí návrhu na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného

práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08).

Ústavný súd sa vychádzajúc z uvedeného pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu, zaoberal bližšie otázkou, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach

a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07). Uvedené rovnako platí aj pre namietané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy totiž ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (obdobne napr. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010).

Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov sa ústavný súd oboznámil s tou časťou odôvodnenia namietaného rozsudku najvyššieho súdu, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti podstatná. Najvyšší súd v podstatnom na odôvodnenie svojho rozsudku uviedol:

„Najvyšší súd sa stotožňuje správnymi závermi a logickými argumentmi krajského súdu, preto nebude opakovať pre účastníkov konania známe skutočnosti a pre správnosť rozhodnutia uvádza nasledovné dôvody.

Z obsahu súdneho a administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že dňa 30. mája 2013 veliteľ brig. gen. [REDAKOVANÉ] spracoval návrh na prepustenie žalobcu ako profesionálneho vojaka zo služobného pomeru podľa § 70 ods. 1 písm. d) zákona č. 346/2005 Z.z. z dôvodu, že vykonával štátnu službu pod vplyvom alkoholu, čím závažným spôsobom porušil základné povinnosti vojaka podľa § 70 ods. 4 písm. a) zákona č. 346/2005 Z.z.

Dňa 24. mája 2013 o 11:20 hod. bola u žalobcu príslušníkmi Útvaru vojenskej polície Bratislava vykonaná náhodná kontrola prítomnosti alkoholu v dychu prístrojom Dräger3SŽO/236/2015 ALCOTEST 7410 v.č. ARLH-264 a nameraná hodnota 0,37 mg/l a pri opakovanej skúške o 11:41 hod. rovnaká hodnota 0,37 mg/l...

K prvej odvolacej námietke žalobcu týkajúcej sa doručovania prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu, odvolací súd uvádza, že prevzatie zastúpenia žalobcu vyvolalo právne účinky až dňom doručenia plnej moci na zastupovanie správneho orgánu, t.j. až dňa 4. júna 2013, kedy sa o zastupovaní žalobcu dozvedel. Správny orgán bol povinný konať s právnym zástupcom žalobcu a od tohto momentu doručovať všetky nasledujúce písomnosti právnemu zástupcovi žalobcu. Vo vzťahu k doručeniu personálneho rozkazu, ktorý bol doručený žalobcovi dňa 31. mája 2013 vyplýva, že v danom čase ešte nebol právne zastúpený pred správnym orgánom, preto doručenie personálneho rozkazu žalobcovi bolo vykonané správnym orgánom správne a zákonné. Od tohto momentu plynula aj lehota na podanie odvolania.

K vznesenej námietke zaujatosti žalobcom v prebiehajúcom správnom konaní odvolací súd uvádza, že o uvedenej námietke nebolo potrebné vydávať rozhodnutie, nakoľko bola nedôvodná, a preto na ňu správny orgán neprihliadal. Z listu č. ŠbPO-176-8/2013 zo dňa 30. mája 2013 vyplýva, že účasť veliteľa v konaní je obmedzená na spracovanie

a predloženie návrhu na skončenie služobného pomeru v zmysle § 73 ods. 1 zákona č. 346/2005 Z. z. vedúcemu služobného úradu, pričom obligatórny charakter ustanovenia § 70 ods. 1 písm. d) v spojení s § 4 písm. a) tohto ustanovenia ho k uvedenému postupu zaväzoval. Rozhodnutie vydal orgán na to príslušný a to náčelník Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky, ktorého zaujatosť nebola namietaná. V tomto smere bol postup správneho orgánu zákonný.

Odvolačí súd zhodne so správnym orgánom v danej veci konštatuje, že podanie žiadosti o skončenie služobného pomeru v ten istý deň ako bol spísaný návrh na prepustenie zo služobného pomeru je účelové s cieľom privodiť si miernejšie následky v súvislosti s výsluhovými náležitosťami a nakoľko výkon štátnej služby pod vplyvom alkoholu predstavuje obligatórny dôvod prepustenia zo služobného pomeru, bolo potrebné, aby správny orgán začal konať odhliadnuc od podanej žiadosti.

Žalobca v podanom odvolaní tvrdí, že krajský súd sa nezaoberal vážnym porušením zákonného práva žalobcu a jeho splnomocneného zástupcu tým, že im nebol daný primeraný čas na prípravu a vyjadrenie sa k predloženým materiálom a skutočnostiam. Správny orgán však po doručení plnej moci listom č. ŠbPO-176-8/2013 zo dňa 14. júna 2013 uviedol, že spisový materiál nemá k dispozícii a uviedol presne miesto a kontaktnú osobu s uvedením telefonického kontaktu, kde je možné nahliadnutie do spisu. Zároveň ako vyplýva z administratívneho spisu, listom č. ŠbPO-147/2-293/2013 zo dňa 16. júla 2013 správnym orgánom zaslal právnomu zástupcovi žalobcu aj fotokópiu spisového materiálu. Čo sa týka spolupráce správneho orgánu s právnym zástupcom žalobcu pred vydaním prvostupňového rozhodnutia, odvolací súd poukazuje na vyššie uvedené konštatovanie o právnych účinkoch spojených so zastupovaním v konaní pred správnym orgánom, ktoré nastanú až po doručení plnej moci na zastupovanie správnemu orgánu. Nie je správne tvrdenie žalobcu, že sa krajský súd nezaoberal uvedenou námietkou, nakoľko krajský súd v rozhodnutí konštatoval, že žalobca bol riadne oboznámený s podkladmi, z ktorých správne orgány vychádzali a následne uviedol konkrétne podklady.

Odvolačí súd považuje za potrebné uviesť, že priestupkové konanie je samostatným konaním, oddeleným od konania vo veci skončenia služobného pomeru, v ktorom sa posudzujú iné skutočnosti a kde sa vyžaduje vyššia miera závažnosti konania na naplnenie skutkovej podstaty priestupku. V rámci priestupkového konania správny orgán skúmal, či

konaním žalobcu mohlo dôjsť k ohrozeniu zdravia ľudí alebo k poškodeniu majetku. Odloženie veci záznamom preto automaticky neznamená chýbajúcu zodpovednosť za porušenie pracovnej disciplíny. Navyše správny orgán v rozhodnutí o odložení veci záznamom neuvádza, že žalobca nebol pod vplyvom alkoholu v čase vykonávania kontroly, len konštatuje, že konaním žalobcu nemohlo dôjsť k ohrozeniu zdravia ľudí alebo k poškodeniu majetku a, že prepustenie zo služobného pomeru je dostatočnou sankciou pre žalobcu. Zároveň odvolací súd poukazuje na tvrdšiu disciplínu v ozbrojených silách a na povinnosti profesionálneho vojaka vyplývajúce mu zo zákona č. 346/2005 Z.z., ako aj z rozkazu ministra obrany Slovenskej republiky zo dňa 6. júna 2005 a služobných predpisov.

K článku uverejnenému v Hospodárskych novinách, na ktorý poukazuje žalobca v podanom odvolaní, odvolací súd uvádza, že aj pri potravinách, ktoré spôsobujú prítomnosť alkoholu v dychu, pri opakovanom meraní po 15 minútach boli výsledky negatívne. V danom prípade sa u žalobcu výsledok ani pri opakovanom meraní nezmenil. Odvolací súd dáva žalobcovi do pozornosti rozpor v jeho tvrdeniach uvedených v odvolaní voči prvostupňovému rozhodnutiu, kde uviedol, že nevhodne skombinoval čokoládové cukríky plnené rumovou esenciou s kvapkami na prechladnutie, pričom v odvolaní voči rozsudku krajského súdu s poukazom na uvedený článok tvrdil, že bezprostredne pred náhodnou kontrolou skonzumoval keksy Mila.

Žalobca doručeným doplnením odvolania poukázal na obdobný prípad iného profesionálneho vojaka, ktorý nebol prepustený zo služobného pomeru z dôvodu požitia alkoholických nápojov, pričom v tomto prípade išlo o preukázané požitie alkoholu vo výkone štátnej služby. Žalobca zároveň pripojil kópiu listu Riaditeľstva vojenskej polície Trenčín a kópiu časti rozhodnutia Riaditeľa personálneho úradu č. 6954 zo dňa 14. októbra 2010. Odvolací súd uvádza, že každý prípad je síce potrebné rozhodovať tak, aby o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely, avšak je potrebné zdôrazniť, že pri zohľadnení konkrétnych okolností konkrétneho prípadu. Z predložených písomností nie je možné pochopiť všetky súvislosti a všetky skutkové okolnosti, na základe ktorých rozhodol správny orgán tak ako rozhodol, preto uvedená odvolacia námietka žalobcu neobstojí. Rovnako odvolací súd konštatuje, že pripojenie administratívnych spisov v obdobných prípadoch uvedených žalobcom by bolo z tohto dôvodu nadbytočné.“

Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu (nadväzujúce na právny názor krajského súdu a vo veci konajúcich správnych orgánov) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov a ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa (návrh na zrušenie rozsudku najvyššieho súdu, vrátenie veci na ďalšie konanie, náhrada trov konania), pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. apríla 2017